

قالیباف در نشست سالانه تحکیم به سوالات دانشجویان پاسخ داد

سوال از مجلس در صحن دانشگاه

چهلیمین نشست پایان دوره دفتر تحکیم وحدت، از ۲۳ تا ۲۷ مردادماه در پردیس مرکزی دانشگاه علامه طباطبایی با شعار آرمانگرایی در حکمرانی، واقع‌نگری در حکومتداری و تحکیم مردم‌سالاری دینی برگزار شد. دفتر تحکیم وحدت در این چهار روز میزبان کارشناسان و مسئولانی چون حسینی، رئیس نهاد رهبری در دانشگاه‌ها، حسینعلی شریاری، نماینده مجلس و رئیس کمیسیون بهداشت و درمان، عباس شیروازن، معاون فرهنگی و دانشجویی وزارت بهداشت و برخی از ادوار این تشکل بود. در روز پایانی محمدباقر قالیباف، رئیس مجلس شورای اسلامی میهمان ویژه این نشست بود. در ادامه مشروحی از این دیدار را می‌خوانید.

اقدام معاون سیاسی تنها یک دلیل از ۱۴ بند استیضاح بود

یکی از موضوعات جنجالی این روزها که برخی از دانشجویان نسبت به آن جبهه گرفته‌اند، عزل معاون سیاسی وزیر کشور است. خبرهای این چند روز حاکی از آن است که تجمعات دانشجویی در راستای اعتراض به این اتفاق شکل گرفته است. پای صحبت‌ها درباره عزل معاون سیاسی به نشست قالیباف با دانشجویان نیز کشیده شد. برای مثال دبیر انجمن اسلامی دانشگاه علامه طباطبایی در خصوص عزل معاون سیاسی کشور صحبت به میان آورد و گفت: «کدام طرح، لایحه و مطالبه چنین با پشتکار پیش رفته است. آیا درست است که بابت بخشنامه، وزیر کشور را تا لایه استیضاح برده و حتی حادثه تروریستی نتوانست آنها را قانع کند که استیضاح را ۴۸ ساعت عقب بیندازند؟»

در ادامه محسن احمدلو، دبیر انجمن اسلامی دانشگاه بین‌المللی امام به بیانیه معاون سیاسی وزیر کشور بعد از عزل اشاره کرد و گفت: «در این بیانیه آمده که اصرار شما باعث عزل وی شده است. شما با وجود اصلاح بخشنامه و نپه رهبری در تحت فشار قرار دادن دولت چرا چنین کاری کرده‌اید. به نظر می‌رسد نقش‌نظامی مجلس دچار اختلال شده است. نماینده‌ای برای دریافت پست ریاست دیوان محاسبات دچار نقص مدرک بود اما به آنجا رفت و اکنون به وزارت رفته است.» امیرحسین کمانکش، دبیر انجمن اسلامی امیرکبیر نیز درباره این اتفاق عنوان کرد: «در چند روز گذشته به شکل واضحی مشخص شد شما در جریان عزل معاون سیاسی وزارت کشور نقش اصلی را داشتید و حتی طرح استیضاح وزیر در شب حمله تروریستی در شیراز را کلید زدید و به دنبال ضربه نهایی بودید که این فرصت حمله به خاطر ابلاغ یک نامه درست به استانداران بود.»

رئیس مجلس شورای اسلامی نیز در پاسخ به سوال مطرح‌شده از سوی اعضای دفتر تحکیم وحدت درباره انتصابات و موضوع معاون سیاسی کشور (غلامرضا) بیان کرد: «من به‌عنوان یک مدیر بر این باورم که یک مسئول نباید تحت فشار، مسئول دیگری را جابه‌جا کند. زمانی که قرار بود به‌عنوان شهردار انتخاب شوم، به من گفته شد شرط اینکه به تور آبی بدیم تا شهردار شوی این است که با ما مشورت کرده و بعد از مشورت عزل و نصب را انجام دهی که من نیز گفتم مشورت شرط عقل است که قطعاً آن را انجام می‌دهم اما بعد از آن، با تصمیم شما کسی را در شهرداری عزل و نصب نمی‌کنم که اگر این انتظار را دارید به من رأی ندهید چرا که یک تکلیف بر گردن من است.»

وی در ادامه این حق را برای احمد وحیدی، وزیر کشور نیز قائل شد و گفت: «ناباید هیچ عزل و نصبی تحت فشار صورت گرفته و مسئولی تحت فشار قرار گیرد که اگر به این شیوه بپذیرد اشکال بر او وارد است. استیضاح تنها به همین دلیل نبود و ۱۴ بند داشت و وزیر کشور با حضور در کمیسیون باید به ۱۴ موضوع پاسخ می‌داد اما یک جریان خاص سیاسی این گونه مطلب را نشر داد. معتمد اگر حداقل انصاف را به خرج می‌دادند نباید در شرایط امروز کشور چنین اختلاف‌افکنی می‌کردند که همین رفتارها است که باعث می‌شود علیرغم ظرفیت‌هایی که امروز وجود دارد، شاهد این وضعیت در کشور باشیم.»

طرح شفافیت در مجمع تشخیص ماند

موضوع دیگری که هرازچندگاهی رسانه‌ها و فعالان دانشجویی درباره آن صحبت می‌کنند، طرح شفافیت مجلس است. طرح شفافیت نه‌تنها مطالبه فعالان دانشجویی است، بلکه مردم نیز خواهان اجرای این طرح در مجلس انقلابی هستند. دبیر انجمن اسلامی دانشگاه الزهراء در صحبت‌های خود خواستار شفافیت در دو حوزه ماجرای سلاح‌ورزی و اسناد رد صلاحیت و حمایت رئیس مجلس از او شد. همچنین دبیر انجمن اسلامی دانشگاه علامه طباطبایی نیز درباره این طرح گفت: «مجلس انقلابی با شعار شفافیت روی کار آمد. مجلس این بار برای نشان دادن حسن نیت خود اسامی نمایندگان مخالف بخشنامه وزارت کشور را منتشر کند.»

رئیس قوه مقننه در پاسخ به کنایه‌های نمایندگان دانشجویی در خصوص عدم اجرایی شدن طرح شفافیت گفت: «تنها طرحی بود که به‌عنوان نفر اول آن را

امضا کردم و آن نیز طرح شفافیت بود. در حال حاضر آرای نمایندگان پراساس قانون، غیرعلنی است و اگر قرار شود علنی باشد باید قانون آیین‌نامه داخلی مجلس اصلاح شود. در نهایت پس از تدوین طرح شفافیت قوای سه‌گانه و سایر نهادها، فقط یک بند آن در مجمع تشخیص مصلحت نظام باقی مانده و آن این است که گفته‌ایم موضوعات اختلافی میان مجلس و شورای نگهبان که در مجمع بررسی می‌شود نیز باید شفاف شود اما در این زمینه هنوز مجمع اعلام نظر نکرده است و در آنجا مانده است.»

قالیباف ادامه داد: «از این رو چون به‌خاطر یک بند نمی‌توانستیم بقیه قانون را نیز ابلاغ کنیم، تصمیم گرفتیم هر نماینده‌ای که مایل بود برای خود را به‌صورت شفاف اعلام کند، این امکان برای او فراهم باشد و بسترهای آن را نیز در مجلس فراهم آوردیم، از این رو مجلس شورای اسلامی در این خصوص اهمال یا رو‌دریابستی نکرده است.»

در مساله حجاب آخرین مرحله باید جرم‌انگاری باشد

شاید بتوان داغ‌ترین سوزه دوماه اخیر را لایحه حمایت از عفاف و حجاب دانست. سوزه‌ای که فعالان دانشجویی نسبت به آن و بررسی این لایحه و کنش‌های بسیاری نشان دادند. در این نشست فعالان دانشجویی فرصت را غنیمت شمردند تا موضع خود را نسبت به این لایحه ابراز کنند. امیرحسین کمانکش، دبیر انجمن اسلامی دانشگاه امیرکبیر با اشاره به عدم مشخص بودن پرداختن به روند برخی لوایح، گفت: «اگر این روند شفاف شود، سرمایه اجتماعی زیاد می‌شود. طرح صیانت و لایحه حجاب برای مردم مهم است اما در زمانی که مردم دنبال رسیدن به پاسخ پرسش‌های خود بودند، آنها را به تودرتوی اصل ۸۵ بردید. همچنین موضوع رسیدگی به اصلاح صندوق‌های بازنشستگی کشور به‌سرعت کنار رفت.» دبیر انجمن اسلامی دانشگاه بین‌المللی امام خمینی (ره) با اشاره به اینکه حاکمیت در ورود به مساله حجاب میان مردم و در اجرا با چالش مواجه خواهد شد و شفافیت عنصر مهمی در این موضوع است؛ گفت: «تنها در بحث‌های ضروری است که برخی لوایح و طرح‌ها در کمیسیون بررسی می‌شوند و شامل این طرح حساس نمی‌شود. درحال حاضر مجلس شورای اسلامی چه کاری ضروری‌تر از رسیدگی به لایحه حمایت از فرهنگ عفاف و حجاب دارد؟»

دبیر انجمن اسلامی دانشگاه الزهراء(س) در این خصوص بیان کرد: «یک چالش

پدیده سرود-مداحی در دانشگاه امام‌صادق (ع) مورد بحث قرار گرفت

تمام اتهامات مداحی استودیویی در محکمه دانشگاه

اولین نشست از سلسله نشست‌های بررسی پدیده سرود-مداحی به‌همت دفتر موسیقی واحد فرهنگی بسیج دانشگاه امام صادق (ع) روز شنبه ۱۴ مرداد ماه به‌صورت مجازی برگزار شد. موضوع این جلسه «نوآوری چیست؟ مرز نوآوری کجاست؟» بود که در آن آقایان مهدی زنگنه شاعر آیینی و سیدجواد پرنی شاعر و تهیه‌کننده نماهنگ‌های مذهبی به بیان نکات خود پرداختند.

به‌گزارش روزنامه فرهیختگان، «در ابتدای نشست دبیر جلسه با طرح چند پرسش پیرامون لایحه‌های مختلف نوآوری، ملاک پذیرفته شدن یک حرکت نوآورانه و فرق بدعت و ابداع، این سوال را مطرح کرد که آیا نوآوری را باید درون هیات و اقتضات آن جست‌وجو کرد یا خارج از آن و با توجه به امکانات موجود؟ در پاسخ به پرسش‌های بیان شده زنگنه با اشاره به اینکه ما در دهه ۶۰ ملودی‌هایی داشتیم که به سبک و سیاق امروزی نبود اما هم‌زمان نوآورانه هم بود گفت: «در دهه ۶۰ توسط آقای حاج محمد طاهری نوآوری‌هایی رخ داد که باعث جذب جوانانی امثال من شد. این در دوره‌ای بود که ما موسیقی مجاز و غیرمجاز داشتیم. در آن زمان من نوجوان به‌خاطر فضای فریفته موسیقی، دوست داشتم وارد هیات‌ها بشوم و از آن ریتم و موسیقی نوآورانه استفاده کنم.»

اوستیس یا بیان اینکه در وضعیت کنونی عملاً مرزی بین موسیقی مجاز و غیرمجاز وجود ندارد، اضافه کرد: «اخیراً در صحبت‌هایک روانشناس کودک متوجه‌شدم یکی از شايع‌ترین مسائل بچه‌های ما الان در سنين نوجوانی و جوانی، استرس زیاد است. از بچه‌های اقوام هم پرسیدم که چه گوش می‌دهید، همه پاسخ دادند که بیشتر موسیقی‌هایی با ریتم‌های تند گوش می‌دهند. موسیقی‌هایی که بیشتر ناآرام می‌کنند به‌جای اینکه آرام کند. متأسفانه امروز دوستان ما دارند به سمت تولیداتی می‌روند که به‌جای آرامش دادن به نوجوان، مثل آن موسیقی‌ها آرامش‌را از او می‌گیرد. اینکه می‌خواهیم با ابزار جدید جوانان را

جذب کنیم خیلی مهم است اما آیا برای کودک و نوجوان امروز که در حالت عادی، موسیقی استرس‌زا در گوشش است، ما هم همین مسیر را باید ادامه بدیم؟ آیا نیاز جوان امروز این است که توسط ما همان نوع موسیقی‌ای را گوش دهد که در بیرون هم می‌شنود؟ آیا این جشن و راه‌ها و الحان، نیاز جوان و نوجوان امروز ما هست یا نه؟»

در ادامه پرنی با طرح سوال از دوگانه گفته‌شده در طرح بحث نشست از مرز بین ابداع و بدعت و چستی ابداع استهام کرد. او گفت: «بعضی می‌گویند این کارهایی که می‌کنید، ابداع نیست؛ بدعت است. اولاً چندان تفاوتی بین این دو نیست. دوما حقیقت امر این است که اینها اصلاً نوآوری نیست! اینها یک‌سری ساختارشنکی و ناهنجاری در فضای معمول است که بیشتر عامل جذب و جاذبه در فضای رسانه‌ای فعلی است. مثلاً می‌گویند همه این‌طور سسینه می‌زنند پس ما بیابیم ایسن مدل را به‌نوعی که خود می‌خواهیم تغییر بدیم تا یک جریان جدید شسوم و جلب توجه کنیم. اینها نوآوری نیست بلکه ساختارشنکی است. بخش عمده‌ای از تغییراتی که می‌بینیم، تغییر در فرم است و اصلاً نوآوری نیست. از آن طرف هم فردی برای نقد می‌گوید والله این کار بدعت است! بدعت در چه؟ بدعت یک بار معنایی ای دارد. اینکه فردی منبر بخواند ساختارشنکی است اما نه بدعت. اینکه فردی روی منبر بخواند یا در استودیو بدعت نیست. این بعضاً ناهنجاری‌ای است که ما را نگران می‌کند. حالا اینکه ما نوک پیکان را مستقیماً به سمت استودیو بگیریم، بی‌انصافی است چرا که ناهنجاری هم در هیات اتفاق می‌افتد و هم در استودیو. ما صرفاً نوک پیکان را به طرف استودیو گرفته‌ایم. ما نمی‌توانیم با فرم بچنگیم. نوآوری کردن ملزومات و بنیه پژوهشی‌ای لازم دارد که با آن فرسخ‌ها فاصله داریم. نوآوری شیوه‌های تازه‌ای بود که حاج محمود کریمی، حاج محمد طاهری و حاج حسن خلیج در بخش‌هایی از مداحی با خود آوردند. ایسن اتفاقاتی که ما

می‌بینیم، هنجارشکنی، ساختارشنکی یا حتی تغییر فرم است.

ما هنوز به نوآوری نرسیده‌ایم.» او نکته‌آقای زنگنه درباره استفاده از ضربه‌ها و ملودی‌های مخرب برای کودک و نوجوان به اسم جذب را نشانه‌ای از کمبود آگاهی جریان مذهبی برای نوآوری دانست و یکی از مشکلات فعلی را بعضاً نفهمیدن کارکرد و بار معنایی الفاظ و نغماتی که استخدام می‌شوند عنوان کرد. وی افزود: «امروز اگر فردی در استودیو بخواند و کمی کار ضربه‌ها داشته باشد، همه به او حمله می‌کنند اما آیا اگر مداحی بر منبر رسول‌الله به شکل ناهنجاری بخواند و بقیه هم پایین کل بکشند، کسی این گونه می‌آید و بگوید وای اسلاما؟! بخش عمده‌ای از ناراحتی و نگرانی من این است که ما در حقیقت با نقد مواجه نیستیم. ما با یک یک‌سری دعوای تیم‌من و تیم‌تو مواجه هستیم. همه مشغول همدیگر شده‌اند. عین این ناهنجاری‌هایی که متوجه استودیو می‌کنند در هیات هم هست. حتی به‌مراتب خطرناک‌تر! چون وقتی شما سرود می‌خوانی و در اختتامیه‌اش هم یک پوشش برگزار می‌کنی، اسمش هیات نیست؛ بلکه جریان تازه‌ای است که در جان اجتماع دارد اتفاق می‌افتد و هیات نیست اما اتفاقی که دارد در هیات می‌افتد به‌مراتب خطرناک‌تر است. ما الان صرفاً استودیو را می‌زنیم و بعضاً هم چیزهایی را نقد می‌کنیم که خیلی هم مهم نیست اما از آن طرف از جریان‌ات و اتفاقات داخل هیات غافل هستیم.»

در بخش دوم زنگنه ضمن تأیید گفته‌های پرنی چند نقطه نظر متفاوت خود را توضیح داد. او بیان کرد: «وقتی بدعت می‌گوییم، قطعاً منظورمان بدعت در ادبیات دینی نیست. منظور از بدعت، مقابله با سنت یا سنت‌ستیزی است. در حوزه‌های دیگر هم هست. مثلاً آنجایی که با زنگنه تانتر با میکروفن روی صحنه می‌رود، متخصصان می‌گویند این بدعت است چون در مقابله با سنت همیشگی قرار گرفته است. فرمایش آقای پرنی از این جهت درست است که به هر چیزی

ناباید بگوییم بدعت اما وقتی پدیده‌ای می‌آید و در مقابله با سنت قرار می‌گیرد، از جهتی نوعی بدعت گذاری کرده است. این بدعت به معنای سنتی و ساختاری است. به‌عنوان مثال، تمام حیثیت و هنر مداحی به اجرای زنده است. بارها خوانندگان بزرگ گفته‌اند شما مداحان خیلی هنرمند هستید چون دو ساعت به‌صورت زنده و درروردی با مخاطب مواجه می‌شوید و محتوا ارائه می‌کنید. حالا ما به‌بهانه جذب با این پدیده مواجه می‌شویم که قطعه‌ای ضبط‌شده و در مراسمی که مداح حضور دارد، آن قطعه ضبط‌شده را پلی‌بک می‌کند. این از نظر اجرا و ساختاری یک بدعت است.»

زنگنه در پاسخ به سوال پرنی که چرا ژانر استودیو کلا محکوم می‌شود، عنوان کرد: «ما دو بحث داریم، چستی و اجرا. اول باید بنشینیم و ببینیم کلا این فضا درست است یا غلط و بعد بیابیم بگوییم منظور باید اجرا شود. من نکاتی در چستی این فضای مداحی‌های استودیویی و سرود-مداحی‌ها دارم اما اگر فرض کنیم در چستی مشکلی نداریم، خیلی از کسانی که دارند اجرا می‌کنند، رفتارشان کارشناسانه نیست. شمعی مداحی که داری در هیاتی چندده هزار نفره اجرا می‌کنی؛ شما از نوجوانی خوانده‌ای و فنون مداحی را یاد گرفته‌ای. در جمع‌های کوچک خواندی تا الان که مخاطب ده هزار نفری داری. حال تومی‌خواهی کاری تولید کنی که برای مخاطبی میلیونی پخش شود؛ آیا اصول این کار را بلدی؟ اتفاقاً مساله ما، مجریان این کارهاست. آیا من که تا دیروز شعر هیات می‌گفتم، آیا بلد هستم امروز برای کودک شعر بگویم؟ من که بیست سال است مداح اهل بیت هستم، نکات کار برای کودک و نوجوان را می‌دانم که در این زمینه کار کنم؟ آیا من که تنظیم‌کننده کارهای هیات بوده‌ام، گام‌های تنظیم کار کودک و نوجوان را می‌دانم؟ آیا آنچه امروز اجرا می‌شود و ما می‌شنویم، نکات کار کودک و نوجوان را رعایت کرده است؟ اگر رعایت کرده بود، ما حداقل تأیید چند هنرمند که برای کودک

و نوجوان سال‌ها کار کرده‌اند را می‌گرفتیم.» در بخش پایانی پرنی ضمن اشاره به برخی ایرادات در نماهنگ‌هایی که برای کودک نوجوان تولید می‌شود درخصوص نقد زنگنه مبنی بر کارشناسانه نبودن این آثار و عدم همراهی متخصصان و افراد خبره حوزه کودک و نوجوان با این قبیل تولیدات، مطرح کرد: «این ایراد ابعاد مختلف اجتماعی، سیاسی و... دارد. ما یک‌سری متخصص داشتیم که به دلایل مختلف، با آنها ما رای‌اویکت کردیم یا آنها را رای‌کوت کردیم. اما الان هرچه که هست ما به این متخصصان نیاز داریم اما کسی هم نمی‌آید تولید کند. ما برای کودک و نوجوان محصولاتی داریم که تازه درست شده‌اند. من گزارشی را خدمت چند تن از بزرگان از جمله حاج آقای جوادان بردم؛ ایشان بسیار خوشحال شدند و می‌گفتند ما در این همه سال، محصول کودک و نوجوان با این‌الفتا به مبانی توحیدی و عقاید امامیه نداشتیم و این اتفاق مبارکی است. آیا این الفتات در محصول فلان هنرمندی که سال‌ها در زمینه کودک و نوجوان کار کرده است، دیده می‌شود؟ این هم یکی از افتخارات ماست. این از اتفاقات خوب است که دیگر شعر کودک صرفاً محصولی فانتزی نیست، بلکه جهت‌دار است؛ مفهومی را به کودک و خانواده‌اش تلقین می‌کند و پیام دارد. ولی این را هم قبول دارم که از نظر ساختار و تکنیک سایر هنرمندان بسیار قوی هستند و ما مشکلاتی داریم.»

او همچنین در پاسخ به سوال یکی از شرکت‌کنندگان که پرسیده بود آیا مداحی‌های استودیویی به فضای هیات لطمه می‌زند یا مکمل آن است، گفت: «آنچه من می‌گویم برداشت من است. در فضای موسیقی در کل دنیا هیچ لذتی به اندازه گوش دادن به اجرای زنده نیست. اجرای زنده سر جای خود و گوش دادن به قطعه نیز سر جای خود. حالا اگر یک مداحی، استودیویی‌اش خوب است اما اجرای زنده‌اش به آن خوبی نیست، این ایراد از مداح است. اینها دو فضای مختلف هستند.»